

Är det någon som vill läsa upp?

En antologi





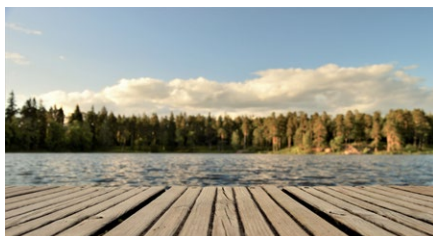
Innehåll

Introduktion	3
Sofia Andersson	6
Ella Baroudi	8
Maj Englund	10
My Flodin	15
Agnes Hellqvist	18
Ruth Mbeke	21
Astrid Rimm	22
Rebecca Storm	23
Tindra Åkerlind	25
Anonym	26

Introduktion

Sedan 2005 arrangerar Region Uppsala varje sommar ett skrivarläger för ungdomar i ålderna 15–19 år som bor i Uppsala län. Lägret hålls på Wiks slott och Region Uppsala folkhögskola på Wik som ligger vid Lärstavikens strand, omkring 2 mil sydväst om Uppsala. Den vackra miljön, med naturen, vattnet och det gamla 1400-talsslottet, bidrar med inspiration och bjuder också på möjligheter till bad, promenader, spökhistorier och slottsvandring.

Under årets skrivarläger 2021 fick deltagarna skriva, läsa och få respons på sina texter tillsammans med författarna och skrivledarna Anna Ahlund och Maria Frensborg. De erbjöds även att bidra med texter till den här antologin, vilket tio av dem gjorde. Antologin valde de att kalla *Är det någon som vill läsa upp?* Den skrivglädje som texterna förmedlar hoppas vi ska inspirera fler ungdomar i länet att utveckla sitt skrivande, och hitta fram till *Unga skrivare* eller liknande arrangemang där de kan möta andra som delar intresset för att skriva!



Jag vill ha
mer av allt!



*Unga skrivare
hjälpte mig att
utforska min röst som skrivare.
Efter lägret har jag lättare att
skriva texter jag är nöjd med och
har en mer avslappnad inställ-
ning till mitt skrivande. Inte bara
har lägret gett mig massvis med
skrivarinspiration men även
många underbara, nya vänner
som får mig att önska att vi alla
kunde gå på Unga skrivare till-
sammans igen.*

” Jag tar med mig nya erfarenheter av att ha fått respons på en av mina
texter, ny kunskap om dramaturgi och skrivande, och även nya kompisar. ”

Nya sätt att börja skriva på. Faktumet att
skrivande kan vara lite i taget, det behöver inte
vara mycket för att räknas.



Jag tar med mig mycket! Metoder för att
förbättra mitt skrivande, nyfunnen skrivarglöd
och fina minnen från en väldigt bra vecka.



Det var en
helt fantastisk upp-
levelse och jag vet
inte hur den skulle
göras bättre.

Sofia Andersson

Glasfågeln

Våga. Släpp taget och våga. Var inte rädd. Du kommer att vara rädd, men du ska inte. Bry dig inte om rösterna. Stäng av dem och grip tag i de ömtåliga vingarna som flaxar med fasa i huvudet. Placera dem på ryggen istället och lita på dem. Låt dem bli din vän. Bred ut dem medan du känner stillheten i luften. Andas. Nej, inte så snabbt. Andas lugnt. Djupa andetag som fyller lungorna med luft. Du behöver luft, för du är ett med luften när du flyger. Känn hur brisen sköljer genom kroppen och rufsar till ditt hår. Släpp taget och våga. Var inte en mes. Eller jo, som en mes ska du vara. Bred ut vingarna och flyg. Flaxa och låt vinden ta tag i dem. Du kan; du vågar. En glasfågel så genomskinlig, så ömtålig, men så modig.

Ett välkomnande så varmt och ett slag så kallt

Ett hem. Hemkänslan. En vindpust i gräset; en bris i havet; en blomma med gröna blad och gula knoppar; en lila fjäril som flyger i cirklar i luften; ett tak över huvudet. Ett hem kan vara så mycket. En omfamning. Varm och trygg eller kall och obehaglig. Så olika för dig och för mig.

När jag vandrar längs vägen mot min gata går du åt andra hållet. Mot ditt hem. Jag mot mitt och du mot ditt. Gräset fuktar mina bara fötter och blåsten viner i örönen. Viskar till mig. Den omfamnar mig. Sanden knastrar under dina skor och vinden griper tag i ditt hår. Den tar det med sig, ut i havet. Det omfamnar dig.

En blomma hälsar på mig. Den talar till mig. Tittar nyfiket upp från gräset och petar mig på axeln. Den omfamnar mig. En fjäril landar i ditt hår och den kittlar dig i hårbotten. Stryker över din silkeslena hud. Den omfamnar dig.

Jag öppnar dörren och gångjärnen gnisslar i mina öron. Doften från köket träffar mig i ansiktet och värmer upp det som tidigare varit så kallt. Den välkomnar mig som en gammal vän. Du trycker ner handtaget till ditt hus. Går över tröskeln och in i hallen. Doften från köket träffar dig i ansiktet och den kyler ner det som tidigare varit så varmt. Den slår dig hårt i ansiktet.

Nä, det är ganska onödigt faktiskt

Nej, du är inte arg, inte alls, inte på det sättet. Det räcker alldeles utmärkt att ha det som ett minne. Ett minne så blott, så färskt och så vidare. Ett minne helt enkelt. Det liksom bara finns där och är där. Det skaver lite ibland, men nej, du är inte arg. Inte ledsen eller besviken. Ibland tar det slut och då är det så det är, för vad kan man göra liksom? Vad tjänar det till att begravas i tankarna och känslorna och allt vad det nu kan vara när minnet ändå aldrig kommer att bli verklighet igen? Nä, det är ganska onödigt faktiskt om man tänker på det.

Fast ändå måste man väl få sörja ibland? Jo, det kan du väl få göra, men grotta inte ner dig för mycket i det bara för det blir bara jobbigt och så blir det inte så bra helt enkelt. Men visst, sitt där en stund och tänk på det om det känns bra. Låt gräset och bladen smeka vid huden om de så vill medan solen nästan får

ditt hår att börja brinna. Solen måste också få existera liksom precis som du, även om den kan vara bra jobbig ibland.

Försök bara att inte blotta dig för mycket så att andra kan se allt som du döljer inom dig, för det kan bli ganska avskalat på något sätt. Förresten är det nog ingen som orkar med andras problem egentligen, även om det kan verka så. De lyssnar nog det mest för att vara trevliga. Ja, så måste det vara.

Sträck upp fötterna mot himlen så där som du brukade göra när han var med, för då kommer du att känna det och höra gamla röster i huvudet som i själva verket inte existerar. Om det nu är vad du vill. Egentligen fattar jag inte varför, men, ja bara låt dig göra det. Sluta döma dig själv så mycket för det om något är ganska onödigt om man tänker efter ett extra varv eller två.





Ella Baroudi

Halv

Det syns inte, hörs inte, känns inte. "Var kommer du ifrån?" Ingen frågar frågan och jag har lärt mig att det är ett privilegium. Men jag är halv och ingen vet om de inte frågar.

Jag vill ha frågan. För det syns inte, hörs inte, känns inte. Förutom när musiken spelas och jag kan lära mina vänner hur man smidigt rör händer och höfter. Förutom när maten lagas

och persiljedoften sprids. Alla vill smaka på maten, alla vill lära sig dansen. Men om det hade synts, hörts, känts. Om jag var hel istället för halv. Flytt istället för fötts. Hade det varit detsamma?

Åtta och rädd. Ingen frågar. Pust. Men Libanon. Låter som banan för det lilla örat. Och barnet. Ropar banan. För landet låter som banan. Och jag skrattar. Men jag gråter. Men

jag skrattar! Läraren ser. Du får säga till. Läraren förstår. Du får säga nej. Så ingen kallar min halva för bananlandet igen. Och jag är stolt, men jag är rädd.

Fjorton och tonåring. Vill vara som alla andra. Kan vara som alla andra. Men lockarna. De börjar komma. En där, en där. Hela huvudet plötsligt fullt av lockar. Platta bort, platta fint.

Femton och stor. Mer stolt, mindre rädd. Nu lockig, hela håret lockigt. Lärde mig att det var fint. Lärde mig att ta hand om varje lock. Jag ska vara stolt. För den som inte kan. Vill jag vara stolt. Vill att du ska vara stolt. Så lockarna blev viktigast. Det som syntes, blev viktigast.

Arton och liten. Vill lära mig allt. Börja med mat. Hacka hacka hacka. Hacka mer. Hacka med rundad kniv. Akta fingrarna! Pappa jag fyller arton, idag. Det är farligaste kniven i mellanöstern! Jag ska vara försiktig. Tack habibti. Vill också kunna kalla mina kära det med rätt uttal. Hacka hacka hacka. Måste skicka bild. Le! De kommer bli så stolta där hemma. Mitt hem? Musik spelas. Pappa dansar, jag dansar. Pappa är lycklig. Jag är hel.

Vill läsa läsa läsa. De stora poeterna. Pappa har alla. Bokhyllan är full. Läses från andra hållet. Jag förstår inget. Jag ska lära mig.

Kära barn

Du vill ta upp nyckelpigan i handen för att räkna dess prickar. Du ser solen och vill sitta kvar för att känna hur du på de svarta delarna av din tröja blir varmare än på de blå. Du vill inte lyssna, bara springa.

Du ska förstå att de vuxna vet bäst för din framtid, låt dem styra dina val. Du måste lära dig att ha tålamod. Kära barn din tid kommer snart. Du måste lära dig att acceptera. Kära barn det är så livet är. Du måste och du måste och du ska. Du ska vänta du ska se du ska

inte röra. Du ska förbli en produkt av det som efterfrågas och snälla fina kära barn den som inte passar in får inte bli fri så rätta dig nu in i ledet, jag vill ju bara ditt bästa. Kom ihåg nu kära barn. Om du inte är det vi vill ha kan du alltid bli. Med en själ såld till fan själv och pengar pengar pengar pengar kan du också bli det som förblir.

Men kära vän vad ska du göra när nyckelpigan väljer att kissa på din lina hand medan du läser av om du kommer ha tur resten av livet. Jo de sa "låt de inte komma tillbaka, om du förlorar mer än du vinner är de inge värt att ha." Kära vän vad ska du göra när solen inte bara steker din hud så du får soleksem utan också bränner upp skogar, hus och liv. När barnen behöver springa och lämna dockan kvar för de skrek "vi kommer inte hinna." Vad ska du göra när de som skulle rädda dig fick smaka på makten och nu inte kan se mer än sig själva. Kära barn kära vän kära du vad ska vi göra? De vuxna i topp byter ut en död till en annan för oj nu fick media reda på vad som hände, nu blev skammen för stor och ja nu är det dags för förändring!

Inget sker. Så kära barn vi tar det i våra egna händer. För du hann inte se att nyckelpigan fortfarande hade kvar sina prickar för de sa "usck gå och tvätta dina händer." Ingen sa att allt inte var bra men det är okej för vi löser det tillsammans. De sa allt är bra, allt är perfekt, lämna det åt oss. Men kära barn du vet att med kärlek och lugn kan vi lägga ner nyckelpigan på marken, låta den flyga iväg, utan att ge igen, döda eller hämnas. Vi kan gå in och tvätta vår hand utan att fördöma. Vi kan fortsätta räkna dess prickar och lita på att vi vet vad som är rätt när problemet väl kommer. Kära barn. Lita på dig själv innan du använder någon annans ord istället för ditt eget. För störst är kärleken så låt dem inte övertyga dig om att du är något mindre.

Maj Englund

Änglavakt

Sofia tittade förskräckt upp när de kom in och tappade nästan boken hon stått med näsan i. Det var en diktsamling såg Josse från dörröppningen, men det var inte svårt att lista ut. Sofia hade alltid med sig den boken och en massa anteckningsblock. Just nu fanns ett grönt sådant uppslaget på träbänken och ytterligare några kunde anas i den rödrandiga ryggsäcken. Det var fullt av klotter och en till bristningsgränsen vässad blyertspenna rullade ned på golvet. Förmodligen var det Sofias egna dikter. De handlade oftast om sorg och var imponerande vackra, men hon visade dem aldrig frivilligt. Josse, Kleo, Svante och Gabriel hade förstås ögnat igenom dem några gånger ändå.

Stoppa ned anteckningsboken, då, din idiot! Fattar du inte att den kommer ryka annars?! tänkte Josse för sig själv. Sofia var så ouppmärksam. Josse kom att tänka på en av dikterna som Svante rivit ut ur flickans skrivhäfte: När den ensamma sjunker, tystnar allt där ovanför. Hon skyddas i sin bunker, medan hennes minne dör. Den där bunkern verkade inte särskilt effektiv för här stod de ju igen, även om Josse önskade att alla skulle glömma bort Sofia precis som dikten sa så att hon slapp göra detta varje gång.

Men så var det inte. Josse tvekade vid dörröppningen och låtsades studera korridoren bakom. Kleo vände sitt hårt sminkade ansikte mot henne och log illvilligt med sina blodröda läppar.

– Ingen fara! Jag har kollat. Ingen kommer, sa hon och drog med sig Josse in i det kallt upplysta förvaringsrummet.

Motvilligt följde Josse efter med sänkt blick och Svante strax bakom. Hon tog sats, klistrade på det mest mördande grin hon kunde frammana och höjde sedan huvudet. När hon var säker på att Gabriel såg henne borrade hon in sina ögon i Sofias och spottade åt hennes håll. *Inte så dumt*, tänkte Josse. Det där skulle nog övertyga gruppen om att hon var lika äcklad av Sofia som de andra. Ändå kunde hon inte låta bli att titta bort när flickan ryggade tillbaka och fick den där döda, uttryckslösa minen hon alltid fick nuförtiden. Hon insåg att det inte var någon idé att göra motstånd längre och Josse blev obekvämt när hon såg det uppgivna ansiktet framför sig.

Först hade det bara handlat om småsaker. En liten knuff eller en kylig blick. Sofia hade inte uppskattat det heller men då tyckte Josse att hon bara var larvig och när Gabriel bett henne hade hon hjälpt till. Hon njöt av det till en början, inbillade sig att hon hade kontroll över situationen. Så kom dagen då Gabriel slog till på riktigt. Josse mindes den tydligt, som om någon bränt in den i hennes minne. Det hade regnat, fullkomligen öst ned. Sofia råkade av en händelse korsa vägen som Gabriel, Josse, Kleo och Svante alltid cyklade hem på. Josse visste inte varför Gabriel blivit så arg. Hon och de andra hade väntat sig något av det vanliga, men Gabriel stelnade till och fick något glansigt i ögonen. När Josse petat till honom ruskade han på sig men släppte aldrig Sofia med blicken.

– Hon förtjänar det, viskade han mellan sammanbitna tänder. Sådana som hon förtjänar det.



”

**Så kom dagen då
Gabriel slog till på
riktigt. Josse mindes
den tydligt, som om
någon bränt in den i
hennes minne.**



Han slängde ifrån sig cykeln, så att regnvattnet stänkte, och tog upp en rund sten. Sofia hörde aldrig när hojen ramlade.

– Din jävel! röt Gabriel. Du gjorde så att han blev arbetslös, det var *ditt fel!*

Sedan kastade han stenen. Josse tyckte att den hängde i luften i en evighet. *Vad har du gjort, Gabriel?! Hon önskade att det skulle regna mer, så mycket att stenen trycktes ned mot marken och aldrig träffade Sofia. Men det gjorde den ändå. Det gick snabbt och tyst, för alla ljud dränktes i regnet. När Sofia böjde sig snett åt Josses håll såg hon vad som hade hänt: ett jack på högra kinden öppnade sig och blödde ymnigt. Blodet blandades med vatten och tårar. Sedan sprang Sofia iväg och Kleo och Svante bara skrattade. Josse kunde inte skratta. Hon försökte, men det var något som stockade sig i halsen. Vad som kom ut var inte ett skratt utan gråt men ingen märkte det. Skratt och gråt är så lika varandra och i regnet var de oskiljaktiga.*

– Vad tycker du Josse?

Josefina rycktes upp ur tankarna och tillbaka till förrådet när Gabriels röst skar igenom dem. Hon såg förvirrat upp på hans ljusa ansikte. *Vad hade han sagt?* Gabriel snörpte irriterat på munnen och frågade igen:

– Skä vi inte kräva in skatten snart?

Han flinade och Josse hoppades att hon också gjorde det. Hon visste vad som väntade härnäst. Det gjorde Sofia också. Anteckningsblocket stoppade hon raskt tillbaka i väskan och tryckte den tätt intill bröstet.

– Jag har inga pengar, viskade hon med knappt hörbar stämma.

– Åh, men det krävs nog bättre bevis för det, sa Gabriel mjukt.

Svante förstod vinken och ett brett flin spred sig över hans platta ansikte. Han tog två stora kliv mot Sofia, som ryggade undan, och drog sedan åt sig ryggsäcken med en enda svepande rörelse, oväntat graciöst för en så kraftig figur som Svante. Han tog sig bakom Sofia och låste hennes armar i ett järngrepp. Ryggsäcken hade han kastat iväg till Gabriel, som stirrat föraktfullt på Sofia. Flickan verkade kämpa för att inte visa det, men Josse visste att hon var rädd. Det skrek inom Josse också, skillnaden var att hon kunde dölja det. Det var vad hon var bra på, för ingen hade någon aning om vad hon egentligen tyckte om det här. Ibland ville hon inget hellre än att slita bort det där självbelåtna leendet från Gabriels ansikte, men det gjorde hon aldrig. Den här Josse, på den här platsen, var en



annan person, och hon skulle aldrig sätta sig upp mot Gabriel. Aldrig någonsin.

– Då ska vi se, kvittrade Kleo glatt.

Gabriel slet upp ryggsäcken och tömde innehållet på golvet. Skrivböcker, lösa blad och pennor flög överallt. Kleo böjde sig ned och började kasta runt föremålen i jakt på pengar fastän alla vid det här laget visste att det inte fanns några där. Hon tog upp en av de välfyllda skrivböckerna.

– Tror du att den här är värd något, frågade hon Gabriel med ett överdrivet bekymrat tonfall.

Han log snett:

– Skulle inte tro det.

Kleo rev likgiltigt sönder den.

– Nej! skrek Sofia.

Ingen reagerade.

Tillslut ställde sig Kleo upp.

– Hon är pank, konstaterade hon.

Gabriel sänkte blicken.

– Så synd. Svante?

Josse frös till is. *Snälla slå inte hårt!* Svante grabbade tag i kragen på Sofias huvtröja. Sedan slog han till. En knuten näve kom seglande mot Sofias kind i ultrarapid, precis som den gången på vägen i regnet. Slaget kom och Sofia for i golvet. Hon landade med ett brak. Josse kände än en gång hur det sved i ögonen men nu fanns inget regn som kunde dölja det, så hon bet ihop och konstigt nog fungerade det. Fasaden hölls intakt medan Sofia låg sårad på golvet.

Svante höjde handen igen men då skrek Gabriel till:

– Vänta! Vad är det där?

Josse följde hans blick. Runt Sofias nacke fanns ett halsband med guldkejda och ett vackert utsirat hängsmycke.

Smycket var litet och föreställde en ängel i vit sten som blåste i ett horn av guld. Gabriel gick snabbt fram för att studera smycket.

– Det duger, sa han enkelt och ryckte i det med kraft.

Kedjan brast och Sofia försökte nappa åt sig det igen, men Gabriel var för snabb. Han var

”

Josse kände än en gång hur det sved i ögonen men nu fanns inget regn som kunde dölja det...

på fötter igen på nolltid och hade backat flera steg innan hon rest sig. Hon vacklade lite, men lyckades ändå hålla blicken fokuserad på guldsmycket.

– Ge tillbaka det! befälde hon med oväntad styrka i rösten. Det var mammas halsband.

Gabriel log kallt.

– Det spelar ingen roll vems det var, det är betalning.

Sofia såg ut att tappa modet igen.

– Hon gav den till mig innan vi flydde, viskade hon. Mamma sade att den gav tur.

Svante frustade till av skratt:

– Vad vill du ha? Medlidande?

– Glöm inte bort pengarna nästa gång, väste Gabriel.

Han snurrade guldkedjan runt pekfingret och vände sig mot dörren. Sofias mörka ögon blixtrade. Det såg ut som om hon var på väg att slå till Gabriel och Josse önskade att hon skulle låta bli så hon slapp hindra henne. Lyckligtvis slocknade gnistan i Sofias ögon lika snabbt som den hade kommit. *Hon är som en eldflamma i ständig syrebrist*, tänkte Josse medan hon också drog sig mot utgången.

De andra släntrade ut, men Josse stannade till vid dörren. Hon kastade en sista snabb blick på Sofia. Ögonen borrade sig in i väggen mittemot, men verkade märkligt frånvarande. Hon grät inte och tittade inte på Josse vilket hon var glad för.

– Josse! Svantes röst fick henne att rycka till. Kommer du?

Hon skyndade ut ur rummet. Ville inte fastna i den sorgliga scenen och slank upp vid Gabriels vänstra sida medan de vandrade i de nu tomma korridorerna. Kleo och Svante

skämtade och skrattade, men Josse och Gabriel var tysta. Guldsmycket med ängeln hängde och dinglade i hans hand, nästan som om den ville bryta sig fri.

De nådde cykelställen och andades in den kyliga novemberluften. Där fanns tre glänsande cyklar. Josse suckade lågt när hon blev påmind om att hon måste gå hela vägen hem. Hennes cykel hade fått punktering. Hon lutade sig mot tegelväggen och såg på när de andra låste upp sina. Kleo och Svante började cykla i förväg under glada rop. De vinkade och for iväg. Innan Gabriel gjorde detsamma vände han sig om mot Josse.

– Här, sa han och lade änglasmycket i hennes hand. Ta och växla in det mot pengar tills på måndag.

Josse tog emot det och nickade tyst. Gabriel höll kvar hennes blick ett tag och nickade sedan han med. Han gled bort från skolgården utan att säga något mer och Josse stod ensam kvar i kylan. Det skulle regna i natt, för luften var tung och irriterande i strupen. Hon fingrade på smycket och började lunka iväg.

Innan hon hunnit ens hundra meter började en idé formas i hennes huvud. Det var en farlig idé, men när hon väl tänkt den kunde hon inte slå bort den. Hon vände helt om och rusade tillbaka till skolan. Gruset skvätte in i skorna när hon sprang men det gjorde ingenting. Hon skyndade till porten och slet upp den. Sprang genom korridorerna och nedför en trappa till ett par skåp i en mörk nisch. Hon räknade tre upp och sedan ett till höger och landade vid ett grått med hänglås. Josse stoppade ned handen i fickan och hängde upp ett föremål vid låset. En liten, vit ängel.

My Flodin

Om varför jag hatar det skandinaviska regnet

Precis som varje tidig måndagsmorgon står jag här och fryser arset av mig. Vattnet som forsar ner för himlen stänker upp i mitt ansikte. Jag förbannar mig själv, som alltid, att jag tagit på mig mascaran innan jag kommit till skolan. Jag vet ju att den ändå kommer att bli blöt och förstörd när jag står och väntar. Jag vet att den kommer rinna och befläcka mitt ansikte så att jag än en gång ser ut som en söndergråten änka när jag sedan anländer till skolan. Ändå tänker jag för mig själv varje morgon att kanske, bara kanske är det äntligen min dag. Kanske regnar det inte idag. Och så tar jag på mig mascaran ändå. Varje år, i tio år, har jag tänkt så. Det kanske inte alltid varit mascara som det gällt. Men alltid något i den stilen. För tio år sedan så gällde det till exempel min fina barbiedocka med det silkeslena blonda håret, som inte liknar mitt eget slitna fågelbo för fem öre. För att göra en kort historia kortare, låt oss bara säga att det långa silkeslena håret klarade sig i cirka två dagar innan jag tog med dockan till bussen och det skandinaviska regnet förvandlade det till ett virrvarr av ostyriga tovor.

För sju år sedan gällde det samlarkort som efter tio sekunder inte hade samlarvärde längre. Jag hann visa mitt extremt sällsynta Pikachu-kort i tre ynka sekunder innan regnet svepte dess form med sig. Det var mina 15 seconds of fame det.

För fem år sedan var det mina chanser med de vackra gyllene lockarna, det sneda leendet och dem chockande karisman. Karl. Jag fick några månader av att inte se ut som en

bedrövlig klant innan regnet förstörde Karls och min framtid tillsammans, även det på bara några sekunder.

I fem år hade jag väntat på bussen med exakt samma personer. Var. Eviga. Dag. Jag kunde deras födelsedagar, syskon, betyg och föräldrars registreringsplåtar utantill. Jag pratade med dem varje dag. Vi gick i samma klass; Fiskdalens mellan-, låg-, och -högstadium. Heja fiskarna! Men en dag kom en helt ny bil. Med en ny pojke. Ni kan nog redan gissa vem det är? Eller hur? Ut ur bilen klev en lång och smal pojke i tolvårsåldern, alltså lika gammal som jag. Ungefär. Hans då korta gyllene hår var klippt i den frisyren som varenda pojke på mellanstadiet har. Ni vet den frisyren? En kort, spikig, inte särskilt snygg frisyre? Ja, den.

Pojken hade ett vanligt ansikte. Inget speciellt där. Vanliga kläder. Inget speciellt där. Ändå hade han, sedan första anblick, blivit min syn på helt perfekt. Han var lagom; inte för mycket, inte för lite. Han hade precis lagom mycket pengar och en lagom lång pojkrisyre. För det var uppenbarligen två viktiga kriterier för mig när jag var tolv år. I alla fall om man läser min dagbok (snälla gör inte det.) där jag i detalj beskriver den spikiga frisyren och Karls bankstatus.

Jag var upp över öronen kär från första gången han klev ur bilen. (registreringsnummer MLK 876 såldes sedan mot JKF 436). Självklart har jag aldrig sagt ett ord till honom. Det är inte det att jag inte vågat, jag har bara inte haft något att säga. (och jag har självklart inte vågat.)

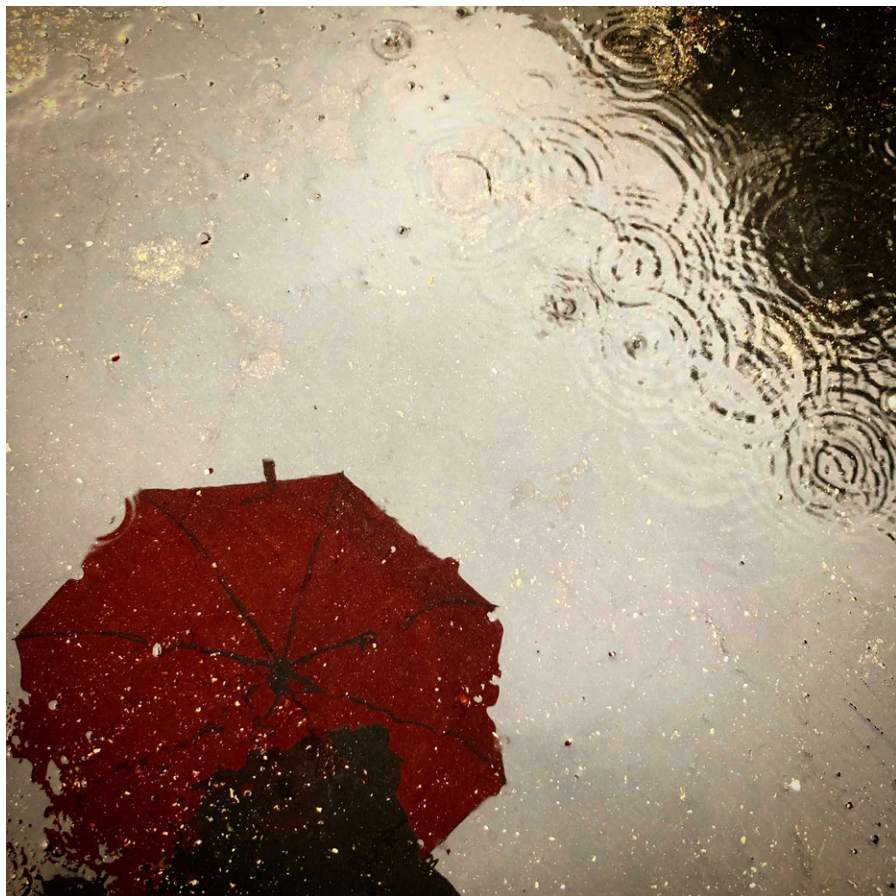
Det är just på grund av det helvetesfulla och ändlösa skandinaviska regnet som jag därför

blint bestämt att jag har exakt 0,00000001% chans på den vackra skapelsen som är Karl. (ettan står för de gångerna vi faktiskt har fått till det i mina drömmar. Jag håller ändå hoppet uppe;)).

Ni undrar nu kanske exakt hur jag minimerade mina chanser till ett liv med den vackra Karl i det första taget? Eller kanske varför jag skyller alla mina misslyckanden på det ljumna och smutsiga, förmodligen förorenade, skandinaviska regnet? För att jag vill är nog det enklaste svaret egentligen. Men sedan finns även händelsen. Som kort sagt

är det absolut pinsammaste jag varit med om i hela mitt liv och som jag för evigheters evighet alltid kommer att komma ihåg. Det enklaste svaret är aldrig det bästa. Just därför tänker jag nu dra hela historien för er som fortfarande hänger med.

Jag hade kommit till busshållplatsen, fiskdammen heter den, förvånansvärt tidigt just den dagen. Jag hade satt på mig mina då snyggaste kläder; röd tröja med en stor katt på (Jag tycker inte ens om katter.), gröna jeans och svarta Adidasskor. Det regnade som det alltid gör. Trots detta kände jag mig ändå



på bra humör. Skräll, ni ska få se hur länge det höll. Jag hade nämligen dagen innan bestämt mig för att jag just den dagen skulle prata med Karl. Vi skulle nu ha vår första riktiga interaktion. Vi hade trots allt gått av och på bussen på samma ställe i ett par månader nu, så det är säkert att säga att jag kände mig väldigt självsäker där jag stod i min röda kattröja och huttrade i regnet.

När Karl sedan äntligen kom, bara två minuter innan bussen skulle komma kände jag mig måttligt stressad. Hur skulle jag hinna prata om någonting på bara två minuter? Man hinner inte ens komma på ett samtalsämne på den tiden. I alla fall inte jag. Med självförtroendet fallande i samma takt som spöregnet jobbade jag mig fram mot Karl från det lilla hörnet av hållplatsen där jag vanligtvis sökte skydd från människor, till hans öppna väntplats. På håll såg jag bussen komma och jag skyndade mig ännu mer. (Jag måste ändå ha gått väldigt långsamt. Karl stod kanske tre meter bort).

Till slut stod jag äntligen ansikte mot ansikte med ängeln på jorden. Just då tutar bussen och öppnar dörrarna. Karl går då utan att säga ett ord förbi mig och råkar, hoppas jag, smälla till mig med sin ryggsäck (Pokémon såklart) så att jag faller ner i diket bakom hållplatsen där en Atlant av smutsigt, skandinaviskt regnvatten väntade på mig. Jag missade bussen den dagen och min vackra kattröja lämnades med en stor fläck vid kattens rumpa som aldrig går bort. Katten har alltså för evigt en skandinavisk kissfläck vid sitt bakre parti. Kul.

Detta leder oss alltså fram till idag. Där jag alltså har bestämt mig för att det är dags för ett nytt försök. (Varför? Ingen aning. För att jag gillar att plåga mig själv? Kanske.)

Så nu står jag här, i en ny röd kattröja som jag köpt från Ebay bara för att ge revansch till

den förra, och ett svart streckat ansikte. Öga mot öga med Karl. Mannen i mitt liv. Regnet slår emot oss båda där vi står. Ingen säger någonting. Han rynkar ögonbrynen och kollar konstigt på mig. Hans vackra ögon ser rakt in i min själ. Mitt hjärta slår hårt i bröstet. Bakom regnkappans kapuschong hör jag ett välbekant tutande. Nu har jag min chans. Jag vänder mig om och nickar i riktning mot tutandet.

”Bussen.” Säger jag. Karl stirrar på mig.

”Va?”

”Ehm...” börjar jag skakigt. Mitt självförtroende för länge sedan nedpackat i en resväska på väg långt härifrån. Till Spanien kanske. Jag har annars hört att Egypten ska vara fint så här års.

”Ja... Asså... Ehm... Bussen kommer.” Jag väntar spánt på ett svar. Jag har för första gången någonsin sagt något till Karl. Och jag är fortfarande ren och utan förorenad kissfläck. Jag känner värmen av den personliga segern ända ut i handlederna (Ja. Kylan från det skandinaviska regnet hindrar den personliga segern från att ta sig ut i fingerspetsarna. Men jag tar vad jag kan få. Handlederna är också bra)

”Jaha.” Svarar han och går mot öppningen på den nu parkerade bussen med busskortet i högsta hugg. Där kom det. Svaret. Min kropp fylls av glädje. Han svarade. Och inte bara ´ja´, utan ´jaha´. Två stavelser, fyra bokstäver. Ett helt ord. ´Jaha´.

Vi kommer att gifta oss någon dag.

Agnes Hellqvist

Röd vinter

Kalla vindar slingrar sig in genom husväggarna och månljuset hittar in mellan gardinerna. Det är tyst. Naturen där ute är stilla, det är den tiden på året då hela skogen tar en lång, stillsam tupplur. Innanför husets väggar vilar även människorna i sina sängar. De andas tungt, somliga snarkar och andra drömmer om sin hemstad. Även hon sover, men inte länge till.

Ett prassel, som från en mus som springer igenom en lövhög. Hon slår upp ögonen och kisar i det mörka rummet. Hon lyssnar så noga hon kan i sitt nyvakna tillstånd, men det är tyst nu. Hon drar täcket över hakan och somnar sakta om. Knastrande snö. Hon sätter sig upp på två sekunder. Det finns något, eller — ännu värre — någon, där ute.

Runtomkring henne ligger lugna kroppar. Oberörda, ovarsamma. Försiktigt, i ett svepande drag, låter hon de bara fötterna landa mjukt mot det kalla trägolvet. Hon drar på sig jackan som hänger på stolen intill och går ut till hallen. När hon snörat på sig de slaskiga kängorna kastar hon en blick bakom sig. Ingen följer efter, ingen vet att hon går ut. Hon borde säga till någon att hon går.

Hon stänger dörren bakom sig och kliver ut i vinternatten. Lätta snöflingor landar i hennes djupbruna hår när hon följer stigen från baracken ut till skogen. Hon lägger handen mot kniven som sitter stadigt i bältet. Då: ljudet av en gren som knäcks under snön. Först stelnar hon till, men snart tar hon snabba steg i riktning mot ljudet.

Om hon bara upptäcker personen först så

har hon övertagat. Hennes hjärta bultar och hon har redan vikt av från husens betryggande ljuslyktor. Just som hon kliver mellan två buskar tar en grov handske tag i hennes vad och får henne att falla baklänges. Hon ramlar ner i snön och känner den smälta mot sin varma nacke. Panikslagen letar hon efter kniven. I samma stund säger personen något på ett språk hon själv inte talar. När hon lyfter blicken möts hon av en pistol och kvinnan som bär på den. Kvinnan säger något mer med en ilska som får henne att inse att det är nu eller aldrig.

I ett drag, precis som på träningen, drar hon ut kniven och trycker in den i kvinnans smalben så hårt hon bara förmår. Kvinnan skriker och avfyrrar. Skottet landar i snön bredvid henne. Tillfällig tur. Hon greppar tag i kniven och rullar åt andra hållet, sen tar hon sig upp på fötterna igen. Kvinnan slår henne i ansiktet med pistolen. Hon känner smärtan träffa kinden som om någon bränt bort huden, men hon tvekar inte. De som tvekar klarar sig inte. Hon tar ett snabbt sidosteg och kan nu se den röda markeringen på kvinnans kappa. *Kom ihåg: fienden är röd.*

Kvinnan rör sig bakåt för att skapa avstånd mellan dem. Deras fötter rör sig runt varandra likt schackpjäser i utdragna sekunder. Kniven är kall i hennes vänstra hand. Ljuset från lyktorna räcker nätt och jämnt hit, så hon måste fokusera för att hela tiden kunna se pistolen. Hon undviker nästa slag, denna gång mot hakan, genom att böja sig ned och får samtidigt in ett slag i kvinnans mage. Med rubbad balans stappar kvinnan baklänges som om marken vore av is. Hon misstänker att det är de grova militärsulorna som håller kvinnan



upprätt. Ännu en gång lyfts pistolen och riktas mot henne. Grejen med tillfälligheter är just att de inte upprepas, så utan att vänta på att tur eller helgon kan hjälpa henne tar hon sats. Hon biter ihop och kastar sig framåt.

Snäppet för långsamt, eller precis i tid, trycker kvinnan in avtryckaren. Kulan susar förbi ovanför hennes mörka hårbotten och gör hål i ett björkträd. Istället för att hugga med kniven en andra gång släpper hon den i farten och sluter båda händerna runt kvinnans ben. Kängorna är även de markerade med röda symboler. Hon pressar handen mot det öppna såret. Kvinnan utbrister i ett vrål av smärta. Hon håller fast. Blodet börjar rinna över fingrarna. Kvinnan ser ut att välja mellan att skjuta av händerna runt sina ben eller strypa den tillhörande halsen. Hon tvekar inte.

I samma vända som hon släpper taget med höger hand rätar hon upp höger knä. En hård spark mot hennes högra kind. *Om du känner smaken av metall är du fortfarande vid medvetande.* Krafterna börjar ta slut. Hennes knutna näve är som en sten när den träffar magen.

Den här gången är det fienden som faller baklänges. Dunsen av kvinnans huvud mot marken är högljudd. Smällen möter hennes öron som ett dån. Kvickt reser hon sin kropp från snön och sårar på fötterna. Precis som på träningen låter hon inte motståndaren veta hur trött hon är. Frostmoln bildas i luften av hennes snabba andning. Det är det här hon är gjord för. Tystnad breder ut sig på nytt. Ännu en strategi? Hon närmar sig kvinnan där hon ligger i snön. Kniven har hon plockat upp igen. Då hon står nästintill över kvinnan inser

hon. Kroppen i snön ligger orörlig. Precis vid huvudet är en sten med skarpa kanter. En droppe blod rinner av hennes hand, ner i den mörka snön.

Fingrarna darrar men hon håller greppet om armarna. Benen bildar ett spår i snön när hon släpar kvinnan längre in i skogen. Sannolikt skulle hon bli belönad om generalen fick nys om det här. Mellan två klippstenar stannar hon. Där, i gropen bakom, lägger hon ned den tunga kroppen. En rysning går igenom hennes ryggrad. Utan full utstyrsel är natten iskall. Runt kvinnans huvud har hon virat ett bandage som låg i kappans innerficka. Under den knappt synliga stjärnhimlen viskar hon ett slagord. Ord för landet, men också för döden.

På väg tillbaka mot ljuset borstar hon ut spåren de båda lämnat efter sig. Kinden svider. Hjärtat slår långsammare. Ljuset från lyktorna tvingar hennes ögon att kisa i några sekunder. Väggens färg tar med henne från de svartvita träden bakom. Hon förväntar sig rabalder vid sin ankomst. Istället möts hon av stilla kroppar vilandes i sina sängar. Hon tänker på den stilla kroppen i snön. Kanske var hon längre

bort än hon trott? Eller så hör de andra skott även i sina drömmar?

I en smidig rörelse drar hon ut knuten ur den ena skon, för att sedan göra likadant med den andra. Händerna torkar hon av på en tygtrasa som hon sedan viker ihop och lägger under kudden. Madrassen kan hon knappt känna med sina nerkylda fötter. Hon drar upp täcket till hakan och känner sömnen komma. Vinsten var hennes. Men till vilket pris?



**Hon pressar handen
mot det öppna såret.
Kvinnan utbrister i ett
vrål av smärta. Hon
håller fast. Blodet
börjar rinna över
fingrarna.**

Ruth Mbeke

Orfeus

Jag måste fortsätta gå
Får inte stanna
Inte vända

Jag saknar dig
Jag kommer dö utan dig

Vända mig om?
Nej!
Inte nu
Inte än

Lite längre
Bara några steg nu
Vad säger du, min sköna?
Jag hör dig inte

Nej
Inte vända
Inte titta
Upp först

Har du saknat mig?
Har du tänkt på mig?
Jag offrar livet för dig

Du anar inte hur stora tårarna var när du föll
död i din grav
Jag gråter än

Floder blev till hav när jag sörjde dig
Nu jublar Eros åt din återkomst

Jag saknar dig
Jag vill se dig

Nej
Håll ut
Inte vända
Inte än
Inte nu

Men jag saknar dig
Två steg kvar
Ett

Jag vänder mig om
Din röst är för svag
När inte
Räcker inte
Jag hör dig inte

Mitt hjärta sjunker med dig till Hades rike
Det är ditt hem nu
Du är hans
Inte min

Förlåt mig

Jag kunde inte hjälpa det
Jag ville bara se dig en sista gång

Nu sörjer jag i evigheten
Och dör i intet

Utan dig
Utan oss

Ikaros faller från himlen
Gudarna gråter i mitt ställe
Kärleken finns inte till
De sliter mig i stycken
Jag hatar dig

Jag älskar dig
Jag ägnar livet åt att dyrka dig
Det räcker inte

Jag vänder mig igen.

Astrid Rimm

Bara Axlar

Hon

hade bara axlar. Hade satt sig på sexans buss. Hon hade bara axlar som skavde mot bussätet. Hade åkt in till Stora torget. Hon hade bara axlar i hopp om att få låna hennes jacka.

Hon

hade varit fullt påklädd. Hade cyklat ned på stan längs Fyrisån. Hon hade varit fullt påklädd och vinden hade försökt leta sig in genom tröjan, hade försökt vattna ögonen och förstöra kajalen men på hennes kinder, rann inget smink.

Hon och hon hade setts på stora torget. Hon hade sökt efter hennes blick med iver och hon hade vilat sin blick på Pressbyråns gula sol. Hon och hon hade bitit sig i läppen men hon av anledningen att hon bara gör så, och hon av anledningen att det var lättare än att spotta ur sig ord. Ord som börjar som ett ljud men som får en mening och som snart blir till ett beslut.

Hon hade letat efter hennes doft medan hon hade fullt upp med Pressbyråns skylt. Hon, hade bara henne i hjärnan medan hon bara hade sig själv. Hon medan hon medan hon.

Men hon hade slutat bita sig i läppen och hon hade frågat vad det var och hon hade varit tvungen att tala.

Knotiga axlar och polotröja och tårar på hennes men inte på hennes kind. Stan och att känna sig litet på ett stort torg och jackor och Pressbyrån och bussar och cyklar längs Fyrisån som säkert kommer att hamna i ån någon valborg. Förälskelse och förvirring och

fimpar och folköl och tänder som biter håll i läppen. Minnen av läppar och hjärtan. Och hon hade henne, men bara för ett tag.

Bara axlar mot sätet på sexans buss tillbaka.



Rebecca Storm

Drama på lågstadiet

När klockan blev 9.30 sprang jag ut från lektionen och satte på mig regnkläderna som hängde på min krok. Mina klasskompisar gick också ut men med suckar. Jag drog på mig de röda stövlarna och satte på mig luvan. Det kändes som jag hade satt på mig en skyddsutrustning. Hela mitt liv har jag älskat hösten. I klassrummet hade fröken sagt att det regnade och sedan dess var det allt jag kunde tänka på den dagen. Jag hade tappat fokus på lektionen och satt istället och kikade ut genom fönstret. Det var så fint och jag ville bara ut och leka. När jag väl kom ut kände jag doften av regnet i luften. Jag stod under taket ett tag för att vänta på min kompis som kom ut en stund senare än mig. När jag såg på henne hade hon uppdragna axlar och händerna var stoppade i fickorna.

“Kom!” Sa jag och tog tag i hennes arm. Den gula regnjackan räckte ända ner till hennes knän. På fötterna hade hon ett par stövlar som liknade mina.

“Men det regnar ju.” Hon stod stilla på den lilla torra fläcken under taket medan jag blev blötare för varje sekund.

“Ja, precis!” Jag tog tag i hennes arm och drog ut henne i regnet. “Det är ju helt fantastiskt.”

Med det sagt började jag hoppa och dansa i regnet. När jag såg på henne igen skrattade hon. Jag älskade att göra henne glad.

“Där ser du. Det är ju jättekul!” Jag ställde mig framför henne igen och sänkte rösten lite. “Vi kan leta efter sniglar.”

Moa gav mig en blick som var lättolkad. ”Ja! Och så gör vi ett hus åt dem!” Nu var det hon som skuttade fram och jag gick glatt efter.

Baksidan av skolan var alltid full av sniglar. De gula var finast tyckte vi. Vi lyckades få tag på två gula och resten var svarta och bruna. Huset gjorde vi av ett par däck som låg på skolgården genom att placera dem uppe på varandra. Golvet fick vara gruset som redan fanns där. Jag och Moa klädde väggarna med löv och små äppelblommor för att få den där hemtrevliga känslan.

“Vad ska de heta då?” Moa såg på mig med luggen i ögonen. Hennes jacka var redan smutsig. Hon satt på knä framför vårt snigelhotell och såg frågande ut. “Pax för att ha de gula!”

“Men va, kan vi inte dela? De är ju ändå två stycken, det är vi med. En var!” Jag såg ner på de två gula sniglarna som hade börjat klättra på väggarna. “Jag vill i alla fall att en ska heta Stella, som hon i Winx.”

“Ja okej vi kan dela, då vill jag att den här ska heta Bloom så kan de vara bästa kompisar.” Moa pekade på den andra gula och jag nickade. Det lät som en bra idé.

Efter en stund var snigelhotellet snart klart. Vi satt och observerade Stella och Bloom, de hade börjat äta på ett löv som vi lagt dit. Plötsligt hörde vi röster som närmade sig. Det var någon som skrattade. Vi såg mot hållet rösterna kom ifrån. Det kom regn i mitt ansikte och jag grimaserade. Jag ställde mig upp när jag såg vilka det var. Moa fick en rynka mellan ögonbrynen.

“Vad är det här då?” En av dem gick fram

mot oss medan den andra stod bakom och flinade. Han som gått fram tittade ner mot sniglarna och sedan på oss. "Fan vad töntigt. Hallå Sigge kolla de har ett hus för sniglar haha."

Sigge gick fram och såg ner och skrattade. De retade oss. Vilka tror de att de är? Då hade Moa också ställt sig upp.

"Vi får väl göra vad vi vill?" Moa lade armarna i kors. "Låt oss vara."

Den andra, Liam hette han, gjorde en gest åt Sigge. De gick. Tack och lov. Jag vände mig mot Moa och såg sedan ner på sniglarna. Det är väl inte töntigt? De är ju så söta. Jag log ett snett leende åt sniglarna, men kom sedan att tänka på det de sa. De hade ingen anledning att svära heller? Jag skakade på huvudet med tanke på killarna.

"Han sa fan." Moa hade satt sig på knä igen. "Man får väl inte svära?"

"Nej, men de tror att man är cool om man svär." Jag satte mig också ner innan jag fortsatte. "Men det är man inte."

Moa log och jag log tillbaka. Det var ju inte det värsta som kunde hänt, tänkte jag. Med det borde jag inte tänkt. Regnet hade slutat vid det här laget fast molnen talade om att det snart skulle börja igen. Det var då vi hörde dem igen. Jag suckade och vände mig om till deras håll.

"På riktigt, vad är det ni..." Jag stannade upp när jag såg dem. De hade något med sig den här gången. Jag borstade av smutsen jag hade på mina händer och såg åt Moas håll. Hon hade redan ställt sig upp. Sigge och Liam började närma sig vårt snigelhotell och i händerna höll de en soppsåse och den såg full ut. Jag för upp.

"Nej, sluta!" Moa hade en hopplös känsla i rösten när de ställde sig framför oss. En

sekund senare vände de soppsåsen upp och ner så att allt skräp hamnade på vårt fina snigelhotell. Äppelskrutt, papper och annat skräp täckte nu sniglarna. Killarna skrattade, sprang iväg och lämnade oss där i chock.

Moa gick framför mig i bestämda steg. Vi hade lämnat brottsplatsen för att hämta hjälp. Då ser vi en person med gul väst.

"Paprikan!" Moa skriker till människan så nu vänt sig om. Han hette inte paprikan på riktigt, det var bara det alla kallade honom. Han hette egentligen Patrik, men för oss var han Paprikan. Paprikan lyssnade noga på vad vi hade att säga. Sedan tittade han runt ett tag. Jag granskade hans ansikte. Han hade en spetsig näsa, typ som Gru i Dumma mej. Jag skrattade lite åt mig själv. Fast Paprikan hade ju hår, det hade inte Gru. Efter några sekunder gick Paprikan iväg för att ta med sig Sigge och Liam till brottsplatsen. Då passade jag och Moa på att springa tillbaka till hotellet för att se om någon av sniglarna hade rymt i allt kaos. De fanns kvar. Då anländer Paprikan med Sigge och Liam. I handen hade Paprikan en ny soppsåse och två par plasthandskar. Jag och Moa såg på varandra och log. Leendet blev till ett fniss. Killarna satte motvilligt på sig plasthandskarna och började plocka. Båda två hade ett äcklat ansiktsuttryck. Jag och Moa hade satt oss nöjda ner på bänken som stod i närheten och bevakade arbetet. Paprikan stod också kvar med armarna i kors. Det var ganska kallt ute märkte jag då. Kylan gjorde så att Moas näsa blev röd och jag kände hur mina öron blev kalla också. Men det gjorde inget, vi skulle ändå in snart. När skräpet var upplockat tackade jag och Moa Paprikan för hans tid. Vi gav en blick åt killarna som i stort sätt sa "ni kommer aldrig få komma på våra kalas" och så fortsatte vi med vår dag.

Baserad på verkliga händelser.

Tindra Åkerlind

Eller var det bara jag?

Saknade du mig när jag var borta,
eller var det bara jag?

Log du lite extra där,
eller var det bara jag?

Höll du min blick lite extra länge,
eller var det bara jag?

När din hand snuddade min, höll du kvar den,
eller var det bara jag?

Stannade du när de andra lämnade mig,
eller var det bara jag?

Blev du lika glad att se mig som jag dig,
eller var det bara jag?



Anonym

På museum

Jag har aldrig gillat det lokala muséet. Jag är inte emot museum i allmänhet men Hudiksvalls lokala museum är dock fyllt av alldeles för mycket depression för att någon särskilt intelligent och/eller psykiskt välmående människa ska kunna uppskatta det. Som tur är för muséet finns det få sådana människor att finna i den lilla norrlandsstaden.

Tyvärr blev det för mig helt oundvikligt att besöka muséet just denna dag. Min farfars

demensboende anordnade någon slags "ta med din gamling till muséet"-dag och eftersom jag var hans enda anhörige behövde jag ställa upp. Hans avkomma, min far, liksom min

fars fru, min mor, hade begått harakiri på vår altan åtta månader tidigare. Varför de gjorde det är en lång historia och om jag förstår det rätt hade det någonting att göra med deras medlemskap i en sån där måndyrkarsekt. Eftersom självmorden skedde samtidigt som jag hade fullt upp med mitt gymnasiearbete fick jag aldrig riktigt tid att kolla upp de exakta skälen. Ja, jag kikade ju förbi på begravningen förstås. Men jag var inte med

på hela; pastorn var så jävla långrandig. Huset har känts en smula tomt sedan de dog bort.

Hursomhelst, muséet var fullt av värdelösa uråldrigheter. Och dessa bestod inte bara av farfar och hans senilitetsvänner utan där fanns också montrar med lite gamla grejer. Det kändes incestuöst på något sätt med alla dessa åldringar som vankade omkring och stirrade på allt från medeltida pälskläder till förhistoriska spjutspetsar. Jag gick bredvid min farfar och var irriterad på hur långsamt

han tog sig fram. Först kollade han med en död blick på en antik revolver i två minuter. Sedan kollade han med en lite upphetsad blick på en fransk målning i omkring tre minuter.

Slutligen kollade han avundsjukt på ett gammalt skelett i hela sju minuter.

När vi kommit fram till utställningen med jämtländsk älgerotica verkade det helt plötsligt som att min farfar vaknade till liv en smula. Han vände sig till mig och sa med en viskning: "Sigvard!", vilket absolut inte är mitt namn, "Vi måste stjäla något! Nej, på riktigt Sigvard. Du kan väl själv fatta vad grejerna





här är värda. Bara vi tar en tre-fyra föremål kan vi leva som kungar resten av våra liv.” Jag sa ingenting. Bara kollade på alla rynkorna i hans ansikte och tänkte att han förmodligen skulle kunna leva som en kung resten av sitt liv för en ganska liten summa. Jag suckade för mig själv men gjorde inget för att stoppa honom när han krossade glaset till tre av montrarna och rykte åt sig något tygstycke från 1800-talet, en tämligen vällustig avbildning av en älgko samt en bronspjäs tillsynes föreställandes en muskulös (och välutrustad) valross.

Han tog dessa artefakter i famnen och sprang mot huvudutgången. En av de anställda på muséet såg vad som hände och skrek högt: ”Stoppa honom!”. Detta var en uppmaning

som en mer handlingskraftig åldring tog på stort allvar. Han krossade genast montern till den där antika revolvern som min farfar kikat på tidigare och tömde vapnets, märkligt nog skarpladdade, magasin åt en mängd olika riktningar. På något mirakulöst sett lyckades han också få iväg ett skott i riktning mot huvudhuvudutgången och där föll min farfar ihop, livlös. Efter att detta skett upptäckte jag att jag var på väg att bli sen till mitt veckoliga yogapass och gick kvickt ut genom muséets bakre entré.

En positiv sak med allt det här är att jag inte har hört något från varken min farfar eller hans demensboende sedan dess. Han kanske inte överlevde, det har jag ärligt talat inte haft tid att kolla upp.



**Tack så mycket för
att du läste upp, du
får ta en extra kaka!**



– en antologi med texter från deltagare i Unga skrivare 2021

ISBN 978-91-984597-3-9

För mer information om Unga skrivare,
kontakta Biblioteksutveckling Region Uppsala
Telefon: 018-611 66 23

E-post: regionbiblioteket@regionuppsala.se

Eller

Wiks folkhögskola
Telefon: 018-611 66 06

E-post: wiks.folkhogskola@regionuppsala.se

